

Va'era "En Ik verscheen"
Exodus 6:2–9:35
Ezechiël 28:25–29:21
Johannes 6-11

Hij Deed, en Hij Zal

Binnen slechts enkele korte weken zullen we het Feest van Pesach vieren. Met dit feest zullen we in onze vieringen nogmaals het verlossingsplan van de Almachtige in ons leven zien. Tijdens Pesach is het de traditie vier bekers van de vrucht van de wijnstok te drinken. Elk van deze bekers vertegenwoordigt een "Ik zal" die beloofd werd in de Torah portie van deze week. Deze "Ik zal" worden gevonden in Exodus 6:6-8. Laat ons specifiek naar elk ervan kijken.

In de eerste "Ik zal" zegt Elohim aan het volk dat Hij hen zal bevrijden van slavenarbeid en hen zal loskopen. Deze woorden moeten geklonken hebben als een belofte die te goed was om waar te zijn. Ze waren al zoveel jaren slaven. Deze generatie had alleen maar een leven van slavernij gekend. Ze wisten niet wat het was om vrij te zijn. De woorden weergalmden diep in hun geest, maar zij konden gewoon niet zien hoe ze ooit in staat zouden zijn uit hun huidige leven van slavernij weg te raken.

Vervolgens werd hen gezegd dat Elohim hen als Zijn bezit zou nemen. Hij zou hun God zijn en zij zouden Zijn volk zijn. Zij begrepen wat het wilde zeggen iemands bezit te zijn, want in Egypte waren ze het bezit van Farao. De Hebreëen wisten dat zij ooit het uitverkoren volk van deze God waren geweest. Ze kenden de geschiedenis van Abraham, Izaak en Jacob, maar ze hadden helemaal geen besef wie deze genaamde YHWH eigenlijk was. Ze verstonden niet hoe totaal anders Hij was dan degene wiens eigendom ze tot nu toe waren. Opnieuw weergalmden de woorden in hun zielen, maar ze hadden er geen plaats voor in hun hele wezen.

Dan werd hen gezegd dat Elohim hen zou terugbrengen naar een land dat hen door hun voorvaders beloofd was. Er was tijdens hun tijd in slavernij over dit land gesproken, maar het was altijd iets veraf. Wat was er tenslotte zo speciaal met dat land? Waarom konden ze niet gewoon vrijgezet worden en toegelaten worden verder te leven waar ze waren?

Het zou wel een lange tocht zijn, en waarvoor? Egypte was eigenlijk wel een leuke plaats als hun economische situatie maar zou veranderen.

Ten laatste werd hen gezegd dat het land aan hen zou gegeven worden. En weer dachten ze aan Egypte. Waarom kon deze God hen niet alleen teruggeven wat ze verloren hadden en met hen in dit land verblijven? Waarom door al die moeite gaan van inpakken, verhuizen en dan weer uitpakken in een vreemde nieuwe plaats?

De waarheid dat de vier “Ik zal” waarschijnlijk logischer zijn en méér betekenis hebben voor velen van ons vandaag, dan ze deden voor de Hebreëen toen. Wij hebben het voordeel van de geschiedenis en de Schrift om ons een meer gedetailleerd beeld te verschaffen. Maar misschien is er toch nog altijd een stukje van dit concept dat wat wazig is.

Bijna iedereen die opgegroeid met een kerk achtergrond begrijpt veel van de eerste twee “Ik zal”. We begrijpen dat dit verlossing is. Het is vrijgezet worden van een vroeger leven van zonde en het verlaten van het slavenwerk van satan. Dan herstellen we de juiste relatie met onze Schepper en het verhaal eindigt, tot ergens in de toekomst als we allemaal wegvliegen naar een dag van vreugde, harp spelen en drijven op wolken. Nu kan dit allemaal wel en goed klinken voor de kerkkrant, maar het is slechts de helft van de verlossing zoals ze omschreven is in de Bijbel. Elohim omschrijft verlossing als niet enkel ons vrijzetten van het verleden, maar terugkeren naar het verleden, dat onze thuis is, ons erfdeel, het land Israël genaamd, waarvan Hij zwoer het niet alleen aan Abraham terug te geven, maar waarvan hij zwoer ook ons daar terug te brengen.

Maar wat is er zo speciaal aan terugkeren naar Israël? Kon Hij niet evengoed hier een relatie met ons vestigen en ons laten waar we zijn? Velen zullen deze vraag stellen, want ze lezen over een heel groot klein woord in Exodus 6:7 heen. Het woord is “Bringen”.

Je kan iemand op reis nemen naar waar zij gaan, maar je brengt iemand naar waar jij bent. Elohim spreekt TOT Mozes en het volk in Egypte, maar Hij spreekt tot hen VANUIT Israël. Mis dit ene kapitale punt niet. Ook al is Hij overal, er is een niveau van Zijn aanwezigheid dat er enkel kan zijn binnen de grenzen van het Land Israël. Iedereen die in Israël geweest is begrijpt dit, maar begrijpt het slechts gedeeltelijk. Ik weet dat het een concept is dat ik begrijp in mijn eigen geest, maar dat ik niet volledig begrijp met mijn verstand, noch kan ik het uitleggen.

De Hebreëen waren een volk bij de naam van de Allerhoogste genoemd, maar in Egypte waren ze als vissen op het droge. Het probleem is dat ze niet wisten dat ze verdronken. Ze dachten dat Zijn aanwezigheid in Egypte de norm was; dat het alles was wat er was. Ze beseften niet hoe Zijn aanwezigheid zou zijn als ze de plaats bereikten waar Hij was.

Dit is waarom zovelen van ons een verlangen voelen om terug te keren naar het Land Israël. Het gaat echter niet om het land. Ik ben er zeventien keer geweest. Het is een geweldige plaats, maar in mijn opinie is het niet zo mooi als de bergen van Colorado of Washington Staat. Haar zandstranden zijn niet te vergelijken met de schoonheid van de

kustlijn van de pannesteel van Florida. De waarheid is dat er veel plaatsen in de wereld zijn die veel meer schoonheid bevatten dan Israël, maar er is één ding dat alleen Israël heeft en dat is een speciale volheid van Zijn aanwezigheid.

Hij maakte Zijn beloften aan de Hebreëen waar en vervulde alle vier de “Ik zal” waarover we deze week lezen. Het grote nieuws voor ons is dat Hij het niet alleen in hun leven deed, maar dat Hij het opnieuw zal doen in het onze!

Mike Clayton www.joinedtohashem.org
Ned.vert. S. Van Goethem